

ਸਿਵਲ ਮੂਲ।

ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਕਪੂਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.ਜੇ.

ਫੈਡਰਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (ਪੀ.ਬੀ.), ਲਿ. (ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ), - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ ਕਪੂਰ,-ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1950 ਦਾ ਸਿਵਲ ਮੂਲ ਨੰਬਰ 192

ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ (1913 ਦਾ VII)—ਸੈਕਸ਼ਨ 221 ਅਤੇ 225—ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ (1949 ਦਾ X) ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1950 ਦੇ ਐਕਟ XX ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ—ਸੈਕਸ਼ਨ 45F—ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼—ਕੀ ਦੁਆਰਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਸੈਕਸ਼ਨ 45F ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਦਾਲਤ।—ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ—ਧਾਰਾ 45F ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਕ ਸਾਲ ਦੀ ਛੋਟ—ਕੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੈ।—ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ (1949 ਦਾ X)—ਸੈਕਸ਼ਨ 38—ਕੀ ਧਾਰਾ 162 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧਿਤ ਜਾਂ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ 271

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 225(2) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 221 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ 6 ਧਰਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ। ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ, 1949 ਦੇ 45F, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1950 ਦੇ ਐਕਟ XX ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਬੰਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਸੁਪਰ- ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਸੂਟ ਜਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਦਿ੍ਰਸ਼ਟੀ।

ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 38(1) ਅਤੇ (2) ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 162 ਅਤੇ 271 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਧਾਰਾ 162 ਅਤੇ 271 ਵਿੱਚ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ, ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੱਤਵੀਂ ਧਾਰਾ ਜੋੜਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਰਿਜ਼ਰਵ ਬੈਂਕ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੋਵੇਗਾ।

(1) 54 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 324

ਵੇਲ. ਯੂ ਇੰਡੀਅਨ ਲਾਅ ਰਿਪੋਰਟਸ 5671

ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਸਿਹਨਾਥ ਬੈਨੇਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (1); ਬੰਬਾਵ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਪਾਂਡੁਰੰਗ ਵਿਨਾਵਕ ਅਤੇ ਹੋਰ (2); ਅਤੇ ਈਸਟ ਐਂਡ ਡਵੈਲਿੰਗਜ਼ ਕੰ., ਲਿਮਟਿਡ, ਬਨਾਮ ਫਿਨਸਬਰੀ ਬੋਰੋ ਕੌਂਸਲ (3); 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਤਬਾਦਲੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਕੇ.ਐਲ. ਗੋਸਾਈਂ ਅਤੇ ਏ.ਐਮ. ਸੂਰੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਬੀ.ਆਰ. ਤੁਲੀ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਆਰਡਰ ਕਰੋ

ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਨੁਕਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦੀਵਾਨੀ ਮੂਲ- 1950 ਦੇ ਨੰਬਰ 192 ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕੁਝ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਸੈੱਟ ਕੀਤਾ।

10 ਫਰਵਰੀ 1948 ਨੂੰ, ਫੈਡਰਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਲਿਮਟਿਡ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1913 ਦੀ ਧਾਰਾ 203 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਵੈਇੱਛਤ ਤਰਲੀਕਰਨ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

6 ਅਗਸਤ 1948 ਨੂੰ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 221 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਸਵੈਇੱਛਤ ਸਮਾਪਤੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗੀ।

10 ਮਾਰਚ 1949 ਨੂੰ, ਇੰਡੀਅਨ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ, 1949, ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 1949 ਦਾ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ।

19 ਸਤੰਬਰ 1949 ਨੂੰ, ਭਾਗ III-A ਨੂੰ 1949 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XXIII ਦੁਆਰਾ 1,949 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੂੰ 1950 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. XX ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

7 ਅਕਤੂਬਰ 1949 ਨੂੰ, ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ ਕਪੂਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ 1949 ਦਾ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 304, ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ। 9,766-5-9.

26 ਨਵੰਬਰ 1949 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਲਿਖਤੀ ਬੇਨਤੀਆਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ।

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1945 ਪੀ.ਸੀ. 156

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1953 ਐਸ.ਸੀ. 244

(3) (1952) ਏ.ਸੀ. 109

ਫੈਡਰਲ 14 ਮਾਰਚ 1950 ਨੂੰ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ:

(ਪੀ.ਬੀ.), ਲਿਮਟਿਡ, (ਤਰਲੀਕਰਨ ਵਿੱਚ) ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ ਕਪੂਰ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ.

(1) ਕੀ ਮੁਦਈ ਕੋਲ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋਕਸ ਸਟੈਂਡੀ ਹੈ?

(2) ਕੀ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮੁੱਲ ਸਹੀ ਹੈ?

17 ਮਈ 1950 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ।

ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ 17 ਮਈ 1950 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ 1950 ਦੇ ਐਕਟ XX ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ 1949 ਦੇ ਦੀਵਾਨੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 304 ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ। ਸਬੰਧਤ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਸਮੇਤ 15 ਜੂਨ 1950 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। 4 ਅਗਸਤ 1950 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੁੰਦਨ ਲਾਲ ਗੋਸਾਈਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਹੰਸ ਰਾਜ ਸਾਵਲ ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਪੈਸਿਆਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਰਕੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 1949 ਦਾ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 304, 1950 ਦਾ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 192 ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

21 ਸਤੰਬਰ 1951 ਨੂੰ, ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 151 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, 2 ਨਵੰਬਰ 1951 ਨੂੰ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕੀਤਾ:

(1) ਕੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਉਸ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ?

(2) ਜੇਕਰ ਮਾਮਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਬੈਂਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਭਾਰਤੀ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ?

ਜੇ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਫੈਡਰਲ ਨੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਜੋ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਏ ਸੰਸਥਾ- (ਪੀ.ਬੀ.), ਲਿਮਟਿਡ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਟਿਊਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ? ਉੱਚ (ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ) ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਬਨਾਮ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਰਜਿਸਟਰਡ ਦਫਤਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਰਣਾਇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਸ ਕਪੂਰ ਵੱਲੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਨਿਯਮ I, ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਿਯਮ (ਬੀ) ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। - ਅਧਿਆਇ 3. ਭਾਗ ਬੀ. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼, ਜੇ. ਵਾਲੀਅਮ V.

ਸ਼੍ਰੀ ਕੁੰਦਨ ਲਾਲ ਗੋਸਾਈਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਐਫ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਹਨ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀ ਬਲ ਰਾਜ ਤੁਲੀ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45F ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 38 ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 203 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 221 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਗਰਾਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ।

1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 45F ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: "ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ, 1908 (1908 ਦਾ IX), ਜਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ। ਕਿਸੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਅਰਜ਼ੀ, ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਆਰਡਰ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 2, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਨਹੀਂ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਦੇ ਅਪਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਪੂਰਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 38(1) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ:

"38(1) ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 162 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 271 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ,
1913 (VII)
ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (ਪੀ.ਬੀ.), ਲਿ. (ਤਰਲੀਕਰਨ ਵਿੱਚ) v ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ ਕਪੂਰ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ

1913), ਅਤੇ ਧਾਰਾ 37 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਇੱਕ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵੀ ਦੇਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਰਿਜ਼ਰਵ ਬੈਂਕ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"

ਐਕਟ 1949 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 38 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 162 ਅਤੇ 271 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। "ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1913 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 162 ਜਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 271 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ"। 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 38 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ (i), (ii), (iii), (iv) ਅਤੇ (vi) ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ 162. 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 38 (1) ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਦੋ ਕੰਮਕਾਜੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰ ਜਾਂ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਮੰਗ ਕਿਸੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਰਿਜ਼ਰਵ ਬੈਂਕ ਦਾ ਦਫਤਰ, ਸ਼ਾਖਾ ਜਾਂ ਏਜੰਸੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਪੰਜ ਕੰਮਕਾਜੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਮੰਗ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 38(2) ਰਿਜ਼ਰਵ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰੀਖਣ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੇ ਕੰਮ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਮ੍ਹਾਂਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 38(1) ਅਤੇ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 162 ਅਤੇ 271 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਸਿਬਨਾਥ ਬੈਨਰਜੀ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 221 ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 221 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

"ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੰਕਲਪ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਲਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਇੱਕ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1945 ਪੀ.ਸੀ. 156

ਆਦੇਸ਼ ਕਿ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਸੰਘੀ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗਾ, ਪਰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ (Pb), ਲੈਣਦਾਰਾਂ, ਯੋਗਦਾਨਾਂ/"" ਤਰਲਤਾ) ਜਾਂ ਹੋਰਾਂ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਲਿਬਰਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਸਹੀ ਸੋਚਦੀ ਹੈ। ਦਾਸ ਕਪੂਰ

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 225 (2) ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ: - ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ.

"ਉਪਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 196 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਟੇਅ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸਮੇਤ ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਾਪਤੀ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਣਾ। *****"

ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਪੂਰਕ ਅਤੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 221 ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਨੂੰ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45F ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਬੰਬਈ ਸਟੇਟ ਬਨਾਮ ਪਾਂਡੁਰੰਗ ਵਿਨਾਇਕ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਮਹਾਜਨ, ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ:

"ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਅਤੇ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਕਿਹੜੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਕਿਹੜੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਕ ਗਲਪ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਤਰਕਪੂਰਨ ਸਿੱਟੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ., ਈਸਟ ਐਂਡ ਡਵੈਲਿੰਗਜ਼ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਡ ਬਨਾਮ ਫਿਨਸਬਰੀ ਬੋਰੋ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਐਸਕੁਇਥ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1953 ਐਸ.ਸੀ. 244

ਫੈਡਰਲ ਕੌਂਸਲ (1), ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਐਸਕੁਇਥ ਨੇ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੀ.ਜੀ 132:-

(rb.) ਲਿਮਿਟੇਡ (ਤਰਲੀਕਰਨ ਵਿੱਚ) ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ ਕਪੂਰ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ.

"ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਅਸਲ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੋ, ਜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਹਿ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਤੋਂ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਨਾਲ. ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 1939 ਦੇ ਪੱਧਰ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਤੋਂ ਈਮਾਨ ਸਿਪੇਸ਼ਨ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਇਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਉਲਝਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਟੱਲ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।"

ਬਾਂਬੇ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਪਾਂਡੁਰੰਗ ਵਿਨਾਇਕ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (2) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਅਟੱਲ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 221 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ। 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 45F ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, 1950 ਦੇ ਸਿਵਲ ਮੂਲ ਨੰਬਰ 192 ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਇੱਕ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। 6 ਅਗਸਤ 1948 ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 221 ਅਧੀਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਸਾਲ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ 1949 ਦਾ ਦੀਵਾਨੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 304 ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਜਦੋਂ 7 ਅਕਤੂਬਰ 1949 ਨੂੰ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ 7 ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ 4 ਅਗਸਤ 1950 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਏ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਰਥ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(1) (1952) ਏ.ਸੀ. 109

(2) 1953 ਐਸ.ਸੀ. 24.4

ਨਤੀਜੇ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਮੂਲ ਨੰਬਰ 192 1950 ਦਾ ਸੰਘੀ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। (ਪੀ.ਬੀ.), ਲਿਮਿਟਿਡ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿ ਸਿਵਲ ਮੂਲ ਨੰਬਰ 192 ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਲਈ

ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਵਾਲ (ਲਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ)...1950 ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਫ਼ੂਤ ਸੀ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਕਾ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਦਾਸ ਕਪੂਰ ਪੱਖੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਟੀ ਪੀ ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਕਪੂਰ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬਿੰਦੂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ ਹਨ।

ਫੈਡਰਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (ਪੰਜਾਬ), ਲਿਮਟਿਡ, 10 ਫਰਵਰੀ 1948 ਨੂੰ ਸਵੈਇੱਛਤ ਤਰਲੀਕਰਨ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਪਰ 6 ਅਗਸਤ 1948 ਨੂੰ ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 221 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨਿਗਰਾਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

7 ਅਕਤੂਬਰ 1949 ਨੂੰ, ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਅਲਖ ਪਰਸ਼ਾਦ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ ਕਪੂਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। 9,766-5-9 ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਬੈਂਕ ਦੇ ਕੈਸ਼ੀਅਰ ਅਤੇ ਗਾਰੰਟੀ ਬ੍ਰੋਕਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, 6 ਜੂਨ 1945 ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਾਲੂ ਖਾਤਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰੁਪਏ ਸੀ। 500 ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੱਧ ਰੁਪਏ ਕੱਢ ਲਏ। 3,000 19 ਜਨਵਰੀ 1946 ਨੂੰ, ਸਥਾਨਕ ਬ੍ਰਾਂਚ ਮੈਨੇਜਰ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਫਿਰ ਤੋਂ ਰੁਪਏ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਏ। 10 ਅਕਤੂਬਰ 1946 ਨੂੰ 20,000, ਅਤੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਸਮੇਤ ਉਸ ਤੋਂ ਰੁਪਏ ਬਕਾਇਆ ਸਨ। 9,766-5-9. ਮੁਦਈ ਦੇ ਨਾਲ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ ਖਾਤੇ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। 26 ਨਵੰਬਰ 1949 ਨੂੰ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਕਲ 14 ਮਾਰਚ 1950 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

10 ਮਾਰਚ 1949 ਨੂੰ, ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ (1949 ਦਾ ਨੰਬਰ X) ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 19 ਸਤੰਬਰ 1949 ਨੂੰ, ਭਾਗ III-A ਨੂੰ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰ. 1949 ਦਾ XXIII ਜਿਸ ਨੂੰ 1950 ਦੇ ਐਕਟ, ਨੰਬਰ XX ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ 18 ਮਾਰਚ 1950 ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ।

17 ਮਈ 1950 ਨੂੰ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ।

ਫੈਡਰਲ ਨੇ ਉਸੇ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਮੁਦਈ (Fb.), ਲਿਮਟਿਡ ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਕੇਸ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਟਿੰਡਰ (ਲਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ) ਸੈਕਸ਼ਨ 45-ਏ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ. v ਫਾਈਲ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 15 ਜੂਨ ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ 1950 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ। 4 ਅਗਸਤ 1950 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੁੰਦਨ ਲਾਲ ਦਾਸ ਕਪੂਰ ਗੋਸਾਈਂ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਰਕੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਜੇ ਨੇ

ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਹੰਸ ਰਾਏ ਸਿਆਲ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਕੁਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 13 ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। 20 ਅਪ੍ਰੈਲ 1951 ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਬਲ ਰਾਜ ਤੁਲੀ ਨੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

21 ਸਤੰਬਰ 1951 ਨੂੰ, ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 151 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਦੋ ਮੁੱਦੇ ਸਨ 2 ਨਵੰਬਰ 1951 ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ 10 ਅਕਤੂਬਰ 1952 ਨੂੰ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦੋ ਨੁਕਤੇ ਉਠਾਏ (1) ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਭਾਵ 4 ਅਗਸਤ 1950, ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। , ਅਤੇ (2) ਇਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਆਪਸੀ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਅਤੇ ਚਾਲੂ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 85 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਸੀ। ਦਲੀਲ ਉਸ ਅਹਾਤੇ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ 4 ਅਗਸਤ 1950 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੋਸਾਈਂ ਬੈਂਕ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਰਕੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ।

ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਭਾਵ ਕੀ ਮੁਕੱਦਮਾ 4 ਅਗਸਤ 1950 ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਸੈਕਸ਼ਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ।

ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦਾ 45F ਜੋ ਫੈਡਰਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ "ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ, (" ਤਰਲਤਾ) 1908 (1908 ਦਾ IX), ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ (ਪੀਐਚ), ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਸ੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਸ ਕਪੂਰ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ, ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਅਵਧੀ-ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਜੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 6 ਅਗਸਤ 1948 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁਦਈ ਇੱਕ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ।

ਭਾਵ, ਜੇਕਰ ਮੁਕੱਦਮਾ 4 ਅਗਸਤ 1949 ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ 4 ਅਗਸਤ 1950 ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਥੇ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਅਤੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 155 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮੇਟਣ ਦਾ ਢੰਗ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ:

"155 ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ-

- (i) ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ; ਜਾਂ
- (ii) ਸਵੈ-ਇੱਛਾ; ਜਾਂ
- (iii) ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਧੀਨ।"

ਧਾਰਾ 170 ਲਾਜ਼ਮੀ ਸਮਾਪਤੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 208 ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 221 ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 225 ਨਿਗਰਾਨੀ ਆਰਡਰ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ 225(2) ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

"225 (2) ਉਪਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 196 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਲਈ ਕੀਤਾ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦੇਸ਼

ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (ਪੀ.ਬੀ.), ਲਿ. (ਤਰਲੀਕਰਨ ਵਿੱਚ) ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ ਕਪੂਰ ਕਪੂਰ, ਜੇ.

ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸਮੇਤ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ ਜਾਂ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਸ ਨੇ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਸੀ।"

ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45F ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਹੁਣ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ। ਉਸ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਿੱਥੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਹਨ ਅਤੇ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 38, 40 ਅਤੇ 44 ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਫੋਰਟਿਓਰੀ ਸੈਕਸ਼ਨ 225 ਇੱਕ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਨਿਗਰਾਨੀ ਆਰਡਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਧਾਰਾਵਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇਹ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ। ਉਹ ਸਭ ਜੋ ਧਾਰਾ 38 ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਫੈਡਰਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜਾਂ (ਪੀਬੀ), ਲਿਮਟਿਡ, ਜੇਕਰ ਰਿਜ਼ਰਵ ਬੈਂਕ ਉਸ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਵਿੱਚ) ਤਰਲਤਾ) ਉਦੇਸ਼। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ V ਦੀ ਧਾਰਾ 162 ਵਿੱਚ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਬੈਂਕਿੰਗ ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਕੰਪਨੀ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਾਸ ਕਪੂਰ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੱਤਵੀਂ ਧਾਰਾ ਜੋੜਦੀ ਹੈ। ਕਿ ਜੇਕਰ ਰਿਜ਼ਰਵ ਬੈਂਕ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਆਉਣਗੇ। ਸੈਕਸ਼ਨ 40 ਫਿਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਵਿੱਚ ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਦਾਲਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ ਕੰਪਨੀ ਆਪਣੇ ਜਮ੍ਹਾਂਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਜੋ ਹੁਣ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਦੁਬਾਰਾ ਧਾਰਾ 44 ਰਿਜ਼ਰਵ ਬੈਂਕ ਤੋਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਬੈਂਕ 'ਤੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਵੈਇੱਛਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ ਇਸ ਦਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੁਣੇ ਦੇ ਉਸ ਕੇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 225 ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਧਾਰਾ 221 ਅਧੀਨ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਈਸਟ ਐਂਡ ਡਵੈਲਿੰਗਜ਼ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟੇਡ ਬਨਾਮ ਫਿਨਸਬਰੀ ਬੋਰੋ ਕਾਉਂਸਿਲ (1), ਲਾਰਡ ਐਸਕੁਇਥ ਨੇ ਟਾਊਨ ਐਂਡ ਕਾਉਂਟੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਐਕਟ, 1947 ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨਾਨਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ 'ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ':

ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਅਸਲ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਅਸਲ ਨਤੀਜਿਆਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੇ

(1952) ਏ.ਐਸ. 109

ਫੈਡਰਲ ਬੈਂਕ ਆਫਰੀਹ (ਪੀ.ਬੀ.) ਲਿਮਿਟਡ (ਤਰਲੀਕਰਨ ਵਿੱਚ) ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ ਕਪੂਰ ਕਪੂਰ, ਜੇ.

ਮਾਮਲੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵਹਿ ਗਏ ਹੋਏ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਆਏ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ. ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਉਲਝਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਟੱਲ ਨਤੀਜੇ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।"

ਦਿ ਸਟੇਟ ਆਫ਼ ਬੰਬੇ ਬਨਾਮ ਪਾਂਡੁਰੰਗ ਵਿਨਾਇਕ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਸਾਬਕਾ ਪੱਖ ਵਾਲਟਨ (2) ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਜਸਟਿਸ ਜੇਮਜ਼ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਫਿਰ ਸ਼੍ਰੀ ਤੁਲੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਇਨੀਅਰ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ (ਲਾਇਓਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ) ਬਨਾਮ ਬਾਮਨਦੇਵ ਬੈਨਰਜੀ (3) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਮੁਅੱਤਲ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਅੰਤਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਇੰਡੀਅਨ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 45F ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਇਸ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਉਸ ਸਾਲ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਸਮਾਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਇਸ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਸੈਕਸ਼ਨ 221 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45F ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੁਦਈ ਬੈਂਕ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਕਟੌਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਵਿੱਚ. 4 ਅਗਸਤ 1950 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮਾ, ਇਸ ਲਈ, ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45F ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 85 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

(1) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. IMS S.C. 244

(2) (1881) 17 ਚ. ਡੀ. 746 'ਤੇ ਪੀ. 756

(3) 54 C.W.N. 710

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਠਾਏ ਗਏ ਦੂਜੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੀ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਏ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ। . ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਿੰਦੂ ਇੱਕ ਨਾਵਲ ਹੈ, ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ. ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, (ਪੀ.ਬੀ.) ਲਿਮਟਿਡ (ਲਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ) ਵੀ ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ ਕਪੂਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ | ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਾਅ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Authenticated/vetted by: Rajeshwari Devi, Translator